

да ударишъ оня зебекъ, който се бѣше заложилъ задъ дънера: тоя пезевенгинъ ми развали цѣлия планъ“.

Дѣдо Желю не разбиралъ, че „планътъ“ на всичкитѣ хайдутѣ бѣше „разваленъ“ отдавна, че животътъ ги викаше долъ, изъ градоветѣ и селата, на по-друга дѣятелность, и че за да отговарятъ на нуждитѣ на новото вѣме, старитѣ хайдутѣ трѣбва да шанжиратъ и организация, и тактика, и прицѣлна точка.

Човѣкъ съ съврѣменни идеи за революция и бунтъ, Ботѣвъ скѣпѣше героизма на старитѣ хайдутѣ. Това казахме. Но той не можеше да приеме примитивния начинъ на тѣхнитѣ дѣйствия.

Твърди и еднакво рѣшителни слѣдъ най-горчиви несполуки, мислилъ той, тая черта е нѣщо лично у българския хайдутинъ, която трѣбва да се използва.

И Ботѣвъ ще се постарае да я използва, както той разбира, и както обстоятелствата му посочатъ.

Една „пусула“, която получилъ отъ Хаджията изъ Гюргево му казвала, че Ямболченецътъ е въ Браила. Върви при него — говорѣло се въ тая знаменита „пусула“ — и гледай да се разберете!

Прѣзъ мѣсець януари или началото на февруари 1868. година поетътъ дишалъ въздухътъ на скромна Браила.

Този градъ е произвелъ впечатлѣние Ботѣву не толкова съ своята затвореность, колкото съ пълната автономия за хжшоветѣ да се чувствуватъ като „у дома си“. Браила била второ Гюргево откъмъ тая страна. Но тука имало и друго: тука имало повече бунтарски животъ, отколкото въ Гюргево. Въ Гюргево се застоявало едно незначително количество хайдутѣ, голѣмъ брой се губили по съсѣдни села и градини, а тука — въ Браила, било по-друго. На по-голѣми ята хжшоветѣ обикаляли улици, градини и други публични мѣста, имало нѣщо като народно театро, вѣстникъ — прѣдначенъ за нуждитѣ на емигрантитѣ, и т. н. Сѣкашъ